

Jeg vilde meget hellere gaa i den helt modsatte Retning og prøve paa at faa de indirekte Skatter indskrænkede til noget mindre, end de ere for Tiden, og søge at faa de fornødne Statsindtægter tilvejebragte ad en anden Vej. Det var den ene Grund, hvorfor jeg ikke kunde gaa med, og det forekommer mig endvidere, da jeg forudsætter, at det ærede Medlem er aldeles enig med mig i, at vore nuværende politiske Forhold her i Landet ikke ere saa uanstelig gode, som de kunde være, at saa vil det, selv under de nuværende Forhold være dobbelt betænkeligt at gaa ind paa en Forøgelse af de indirekte Skatter. Det forekommer mig, at jeg for mit Vedkommende ikke ret vel kunde gaa med til noget som helst, der indeholder en stærkere Godkendelse af den Statsstik, vi ere komne ind i i de senere Aar. Den eneste Hovedgrund for mig til i det hele taget at kunne gaa med til en saadan Bestatning af Ol som den, her foreslaas, er denne, at jeg føler mig forvisset om, at det Beløb, der indkommer ad denne Vej, vil afgaa i de andre indirekte Skatter af saadanne Genstande, som jeg tror bruges og nødvendig maa bruges af hele Befolkningen. Med Hensyn til det ærede Medlems Paaastand om, at det Beløb, der indkommer ved Skatten, skulde anvendes til en Alderdomsforsørgelse, ogsaa ganske særlig af den Grund, at han sølte sig forvisset om, at det var Arbejderne i Bjerne, der navnlig kom til at bære denne Afgift, saa maa jeg for mit Vedkommende sige, at jeg veed meget vel, at det er en Paaastand, der i denne Vinter er gjort Gang efter Gang, ja, utallige Gange, vistnok gjort saa ofte, at der er en Mængde Mennesker i Landet, som tro paa Rigtigheden af den, men jeg for mit Vedkommende maa sige, at jeg tror ikke paa, at det hovedsagelig er Arbejderne, heller ikke Arbejderne i Bjerne, der vilde komme til at bære denne Skat. Jeg tror, at den aldeles overvejende Del af det skattepligtige Ol bliver brugt, ikke af Arbejderne i almindelig Forstand, men paa de saakaldte Beværtningssteder, baade store og smaa. Det er min personlige Overbevisning, og jeg tror, at hvis man kunde nogenlunde statistisk oplyse Forholdet, vilde man komme til at give mig Ret, saa af den Grund tror jeg slet ikke, der vilde være nogen som helst Føje til at anvende dette Beløb særlig til det af det ærede Medlem her foreslaaede Formaal. Jeg skal derfor kun sige, at det er mig aldeles umuligt at stemme for det ærede Medlems Vædringsforslag under Nr. 11.

Jeg skal endnu kun tillade mig at gøre en lille Bemærkning, da der allerede om denne Sag er gjort Bemærkning, dels af

den ærede Ordfører (Sehested), dels af den højtærede Finansminister (Estrup) om den Henvendelse, der i Dag er uundst paa vore Bladser fra ærede Bryggere. Vi have jo som bekendt faaet lignende Henvendelser af samme Slags flere Gange i Forvejen i Løbet af Vinteren, og hvis jeg ikke har taget aldeles fejl, have disse Henvendelser overfor adskillige Medlemmer haft den Virkning, at man er bleven betænkelig ved, om man i det hele burde gaa ind paa den foreslaaede Skat, fordi man nærede Tvivl om eller frygtede for, at Statskassen derigennem mulig vilde faa meget mindre Indtægt, end man havde paaregnet. Jeg maa tilføje, at jeg for min Part kan slet ikke dele disse Tvivl eller denne Frygt. Jeg har slet ikke af alle disse Henvendelser, som jeg dog har læst saa opmærksomt, som jeg kunde, faaet det Indtryk, at Lovforslagets Vedtagelse vilde have den Følge, at der vilde komme for saa Penge i Statskassen. Jeg tror vedblivende, at der meget snarere vil komme flere end færre Penge end paaregnet, og denne min Mening støtter jeg navnlig derpaa, at jeg antager, det forholder sig med de ærede Ølbryggere som med alle andre Mennesker, at de selvfølgelig helst ville være fri for den Skat; men paa den anden Side har jeg en Forestilling om, at dersom det virkelig var en almindelig Antagelse blandt Ølbryggerne, at de, naar Rigsdagen havde vedtaget en Lov om en Skat, og den, efter at have faaet Hs. Maj. Kongens Stadfæstelse, var bleven til Lov, kunde paa den letteste Maade af Verden uden at komme Loven for nær brygge deres Ol saaledes, at de dog i det allerøvesentligste friede sig fra at komme til at betale Skat af deres Ol, saa vilde de overfor hele denne Bevægelse, overfor hele det Arbejde, der er gjort paa Rigsdagen, have forholdt sig ganske rolig og ladet som slet ingenting. Men disse Henvendelser ere altsaa for mig meget snarere Vidnesbyrd om, at man alligevel har en Forestilling om, at Loven dog nok ikke bliver saa let at omgaa, som man drømmer om og synes at ville overbevise os andre om her inde. Jeg tror ikke paa det og har ingen Tvivl i den Retning, saa for den Sags Skyld gaar jeg ganske rolig med, ogsaa til de foreslaaede Vædringer.

Jeg veed ikke, om jeg endnu maa gøre en eneste kort Bemærkning i Anledning af, hvad det ærede Medlem fra Kjøbenhavn fremsførte til Anbefaling for sine Vædringer, naar han nemlig slog paa, at hele denne Skatlov forelaa saa uendelig lidt oplyst, baade med Hensyn til, hvad Beløbet skulde anvendes til, og med Hensyn til, hvilke andre